

ԱՌԵՂԾՈՒՄԸ

Եթէ Աստուած իմ, չէիր, չէիր կրնար մարդուն մէջ,
Դընել հոգի մը ազնիւ ու գաղսնօրէն հոն ցանել
Ամենասեղծ քու աջովդ, վերամբարձող հոմէս ի խոյ,

Որ հակառակ դիպուածին ու հակառակ աշխարհի
Հաճոյքներուն ցեցհանգոյն, կարենար ան վերանալ
Ու հասուննալ գաղսնաբար, բոպէներուն հրպելէն,

Հետքհետէ ամրացած, ինքզինքին մէջ ապահով,
(Հասակն ինչպէս նոնիին), զսնէ՛լ, տեսնէ՛լ, շօշափէ՛լ,
Ըմպէ՛լ սգին հոգւոյն ի՛ր, մէջ Ոգիիդ քո՛ւ Հոգւոյն,

Ինչո՞ւ ուրեմն դըրիր, Պատկերիդ դրոճը ու շունչ,
Որ ան այսպէս եղծանէր, զանոնք բերէր հաւասար
Հողին, զեսնի՛ն երկրաբաւ. ու վիրաւոր իր մտէն,

Ու իր սրտէ՛ն զարնւած, երբար զսնել մութ դամբանն...:

Ա. ՇՏԻՇ Ա.Տ

ՊԱՐՏԵԱԼ ԵՇԵԱՆԸ

Դաւոյն վրայ վերջապէս, սրբազան մութը կ'իջնէ
Ինչպէս մեռելը դանդաղ՝ իր փոսին մէջ հանգիստի.
Ճնշող եւ սէգ լուսեան անհուն խորհուրդը սրին՝
Կը նայի ետ օրերուն, պարտեալ իշխանը սրտով:

Կան՝ զոներուն իր անքիւ ցուրտ մարմինները անքաղ.
Եւ իր ետին անաւոր գեղեցկութիւնն ու հանկն ալ.
Խիզախ լեզուին հարուածով բացուած վերքերն անխաղաղ,
Կ'արիւնին դեռ անէծքի շեւերուն մէջ լռելեայն:

Լիւած հիմա, եւ նոյնիսկ՝ սիրելիէն իր անմահ.
Վրան հիւանդ իր խղին երկաթը ծանր մեղներուն,
Եւ մտածման ամպերն ալ պատած երկինքը յոյսին:

Պիտի մնան, այդպէս հոն, ծերութեան մէջ իսկ անխոնջ
Վրէժխնդիր դէմքերն այս. դառըն՝ իշխանը պարտեալ,
Մինչեւ որ մութը պատէ դաւոյն հետ միտքը փարթամ:

Ա.ՆԵԼ